

SLUČAJ FRANCIŠKOVIĆ: Kako je Ranko Ostojić upregao institucije pravne države u svoj osobni obračun s Markom Franciškovićem.

Upitao me prije kojih mjesec dana jedan moj suborac iz Domovinskog rata što da radi s kinder-jajetom. Kakvo jaje, pobogu, začudio sam se. Objasnio mi je kako je nakon duljeg vremena pospremao stvari u šupi, u kojoj se nakupilo puno starih i nepotrebnih stvari, kako je htio svu tu kramu izbaciti i napraviti malo reda i slobodnog mjesta za nove potrebe. Tako je među stvarima koje godinama nije koristio pronašao i jednu posve zaboravljenu ručnu bombu, kašikaru, ili popularno kazano kinder-jaje. Odložio ju je u zabačeni dio šupe prije gotovo dvadeset godina. Možda je tada, potkraj rata, pomislio: Zlu ne trebalo... I zaboravio na nju. Sada ju je našao gotovo slučajno i svjestan je da, sad kad su djeca poodrasla, nije uputno imati je u kući. A ni rat više nije na vidiku, iako, vrag će ti ga znati. Taj prokleti rat uvijek dođe kad ga čovjek najmanje treba i kad mu se najmanje nada. Naravno, savjetovao sam mu, s čime se on istog časa složio, da tu potencijalno opasnu "igračku" odmah odnese ljudima koji se s njima profesionalno igraju. Tako se riješio opasnosti za svoj dom, djecu i okolinu.

Pogledao me začuđeno kad sam mu rekao da je prava opasnost od te bombe, zapravo, ležala na internetu, po kojem on rado vršlja. Preciznije kazano na Facebooku. Prava njegova sreća s tom bombom najviše je bila u tome što on nema facebook profil, pa se na toj društvenoj mreži, sve i da hoće, ne može upustiti u nadmudrivanje s ministrom policije **Rankom Ostojićem**. Objašnjavao sam mu da Ostojić voli mrežno nadmudrivanje, ali ne voli biti nadmudren. Ako se to dogodi voli demolirati tuđe stanove, njuškati po njima i tražiti bombe. Zato je dobro da nemaš facebook profil, rekoh mu.

Te sreće nije bio **Marko Francišković**, hrvatski političar, borac za ljudska prava i bivši kandidat za gradonačelnika Zagreba. Ovaj diplomirani ekonomist i pisac, rođen u Karlovcu 1970. godine, dopredsjednik je udruge za zaštitu i promicanje ljudskih prava 'Pravednik', dragovoljac je Domovinskog rata i otac troje djece. Autor je djela "Hrvatska knjiga opstanka". Uz opiranje ulasku Hrvatske u EU, u svojim programatskim razmišljanjima zalaže se za nacionalizaciju banaka, otpis dugova građanima, slobodno držanje oružja te za uvođenje smrtne kazne, u prvom redu za kazneno djelo veleizdaje. Na svoju nesreću - imao je facebook profil. Do sada je već puna četiri mjeseca lišen slobode.

ARSENAL MINISTARSKIH BLJUVOTINA

"Policija mi je upala u stan. Ako se ne javim znači da sam u zatvoru", poslao je Francišković paničnu SMS-poruku tog 3. kolovoza, kad je počela njegova kalvarija. Ni dan-danas nije posve jasno kako se dogodilo da se Francišković i ministar Ostojić u te sitne sate početkom kolovoza sudare na nekom memljivom internetskom zakutku. U sparnoj ljetnoj noći, uz prigušeno svjetlo crvenog lampiona planula je ljubav na prvi pogled. Pomišljajući da živi u modernom i slobodnom društvu, Marko se pustopašno prepustio čarima nesputanog izražavanja i slobode govora, doživljavajući internet kao malo virtualno carstvo slobode. Ali, virtualno carstvo – **virtualne(!)** slobode. Još kad mu se sugovornik predstavio, ni manje ni više, kao ministar njemu "omiljene" Vlade RH, kao ministar njemu najdražeg resora, zaljubljenosti nije bilo kraja. Tako krupnu ribu, takvog kapitalca, uloviti u mrežu svih mreža – to se zove ulov. Dapače, odmah je bilo jasno da ni ministar nije gromada leda. I s njegove strane su došli sramežljivi pogledi i blago crvenilo u obrazima. Eh, obraz, tek kasnije –

prekasno - Marko je shvatio da ministar toga nema. Frcali su svu noć "komplimenti" i kako je noć kopnjela ljubav je sve više prerastala u strast, a strast u mržnju.

O političarima u domovini, kao i u svijetu, svakodnevno u javnost izbiju kojekakvi pokazatelji njihove gramzivosti, častohleplja, sirovosti, osvetoljubivosti i brojnih drugih ljudskih slabosti. Obični građani te slabosti teško povezuju s ozbiljnošću i odgovornošću javne funkcije. Upravo u tom kontrastu je prava škakljivost tih slabosti, iako se šuška da ih i drugi ljudi imaju. Mediji se ipak najradije uveseljavaju pikanterijama iz intimnog života moćnika i zato za tim slabostima tako ustrajno tragaju. Ne ulazeći u psihološku i psihijatrijsku analizu ponašanja ministra Ostojića, treba reći da je on svojim bljuvotinama u internetskoj komunikaciji s Markom Franciškovićem debelo nadmašio većinu javnih škandala s političarima u glavnoj ulozi. Niska strast i nadmoć, koju mu daje pozicija vlasti, izbijaju iz svake njegove riječi. Prostakluk i prizemnost njegova diskursa ostavljaju ozbiljne promatrače bez riječi. Opsjednutost neduhovitom, primitivnom i perverznom lascivnošću teško je povezati s jednom od najvažnijih funkcija u državi.

Nakon što Francišković dobacuje kako je Ranko zauzet "svojim dečkićem" Ostojić pokušava biti duhovit: "Nemoj biti ljubomorani... markić... idi na kolodvor... i tebe će netko htjeti... makar takvog smrdljivog... da te bocne... kad te više ni tata neće...".

RANKO POPIŠANKO - ČOVJEK OD ZAKONA

Ubacuje se i treći sugovornik, stanoviti Željko Bockalo: "Kad će svadba vama dvojici? jbt ovdje cvijeta ljubav... loool".

Ostojić i njemu odgovara: "To je tvoj frendić... tata ga neće... daj ga bocni kako vi u mladeži radite...".

No, Bockalo je osoran: "M'rš, jel ja predvodim LGBT parade ili ti... grrrrrrrrrrrrrr".

Ostojić: "Ne predvodim... ali Vas štitim... kao i papa Franjo... nemam ništa protiv vašeg bockanja... potpuno razumijem vaše traume... nije vam bilo lako klecati dok vas 'ispovijedaju'...".

A onda je Marko, skroman, kakav već jest, zakomplicirao stvar: "Ranko se definitivno zaljubio u mene, no to nije ništa čudno, normalna pojava kad sam ovako lijep i pametan, navikao sam ja na to, no, neće ga to što se upucava spasiti od vješanja, bolje si Ranko pelene pripremi, trebat će ti...".

Dalje Marko pojašnjava Bockalu da ministar laže kad kaže da nije predvodnik parade. Upućuje na link koji ministra demantira: "Pogledaj taj nastrani izraz lica, vidi tu izopačenost, ugledao je nekog dečkića i sad mu sline počele curiti".

Ali, Ostojić je stabilan. "Pa šta ste se iznervirali... lijepo se bockajte... tebe ni tata više neće... kleknite... kako ste navikli... i radite ono što se ispovijed zove... žao mi je što si tati postao pod b... i što više nisi a... ali bockalo ćete spasiti... daj se više spojite... i guznite se... tako vam i face izgledaju... tu ni dlaka ne može urasti... opušak na opusak... ma ne mogu vjerovati da vas ni u ispovijedaonici više neće... pa sad pusite jedan drugome... iako više niste mladež... imate i posljednju šansu... možda vas Švarc bude htio... to jeste dno dna... ali s obzirom na što sličite... kad vas više ni tata ne želi bockat... kako tužno...", nadahnut je bio Ostojić.

Marko ga upozorava: "Ranko, pazi se, nemoj ići u Rusiju na olimpijadu, mogli bi te privedi pa te onda neće moći objesiti na banderi zajedno s ostalim veleizdajnicima, svi ćete biti suđeni i osuđeni, pravna država će raditi ko urica".

Ostojić se ne uzrujava: "Klekni markić... moli... možda te ipak netko kao uvijek ispovijedi... tvoj opušak... nemoj u Rusiju... drž se domaćeg terena... kao što ti je tata radio...".

Marko ne posustaje: *"Ranko popišanko, ne samo da si kriminalac, nego si i bezidejna kreatura, moje fore o Rusiji tu koristiš, stvarno nemaš srama, ko prava pederčina"*.

U međuvremenu, Bockalu je Ostojićeva ostrašćenost postala malo sumnjiva, s legalne i moralne strane. Zato pita Ostojića: *"Jarane, jesil' to ti ili neki iz mladeži vodi ovu tvoju stranicu? Ako si to ti, imam jedno važno pitanje za tebe, ono, čovjek si od zakona. Tako bi trebalo izgledati jer si na čelu policije"*.

Marko kori Bockala: *"Željko, pa kome se ti obraćaš? Kriminalcu i britanskom agentu s operiranom prljavom guzicom zbog pomanjkanja osnovne higijene, no, ionako vjerojatno neki dečkić ovo vodi, Ranko po britanskom modelu voli dečkiće, jako ih voli, jako, jako, pa im daje posla, da dečkići malo zarade"*. I tu Marko daje maha svojoj fantaziji. Pita Bockala: *"Željac, da ti ispričam što sam sanjao neku noć?"* Bockalo se šegači: *"Samo nemoj da te zmija ugrizla dok si pišao, pa ti je netko spasio život isisavajući otrov... ahahahahah"*.

NARODNO VESELJE, PIĆE BESPLATNO

"Nije, nije", odgovara Marko i nastavlja u jednom dahu "sanjao sam da ovog Ranka Ostojića vješam baš na onom stupu gdje su me napali ovi njegovi kriminalci u policijskim odorama, tamo gdje je protuzakonito izvješena zastava eu, e, tamo je bio ranko, tako na postavljenom postolju s užetom oko vrata, i počeo je cviliti i plakati i zapomagati 'milost, milost, poštedite me, ja sam samo izvršavao naloge koje su mi gazde iz Londona dali, morao sam, morao sam', a ja se ustanem i dignem ruku kao znak ovom dželatu da mu izmakne postolje, a on se onda upišao, a sva djeca koja su došla na trg gledati vješanje, jer je to dio nastavnog programa, počela su se smijati, ono, cijeli trg se smije ranku, kako se upišao u gaće. I onda hop, izvisi ranko, a svi oduševljeno plješću i skandiraju, narodno veselje, ide nova runda svima besplatno, odraslima vino, djeci limunada, svi sretni, svi veseli. Eto, i onda sam se probudio".

No, ministar je i dalje u svojem fazonu: *"Znam da ste nestrpljivi... bit će legalizirana veza... marko... budi opran... do tada sanjaj... nemoj Britance... zar te nitko lokalno neće... dovoljno si ružan... @zeljko... taj nema dovoljno dug vrat da isisa taj opušak... vidiš da je pod B... A mu je tata... a moš mislit koju traumatu ima..."*.

I tko zna do kada bi ova mala net-žurka potrajala da ministru, prevrtljivom, kakvi već jesu moćnici, nije dosadilo. Svjetlo se naglo upalilo i Francišković se našao nasred arene, obasjan reflektorima i okružen buljukom ministrovih snagatora. *Krvni momci i oružje svijetlo, bojni konji, bijeli čadorovi, teška gvožđa i falake grozne*. Sve je to ministar bacio u vatru zbog naprijed opisane, kako rekoše, *"prijetnje"*. Bilo mu je posve nevažno što su s ministrove facebook stranice i Franciškoviću upućene nimalo ljepše prijetnje i uvrede. Pritom se ministar razbacivao osobnim podacima sugovornika, pokazujući mu da je "pod kontrolom". Kad je Marko saznao da je policija bila na njegovim vratima, strašljiv kakvim ga je Bog dao, odmahnuo je misleći da se radi o običnom zastrašivanju. Međutim, kad su ga priveli sve je jasnije bilo da se ne radi samo o zastrašivanju.

Koliko god da je rasprava na Facebook stranici između ministra unutarnjih poslova Ranka Ostojića i Marka Franciškovića, bila sve samo ne civilizirana, i koliko god da su u njoj sudjelovala obojica sugovornika na podjednako grub, brutalan i neukusan način – posve je neumjesno izjednačavati odgovornost jednog ministra i običnog građanina. Pritom valja priznati da je Francišković bio ipak puno duhovitiji i pristojniji od ministra. Vulgarna neotesanost Ranka Ostojića posve je neprimjerena dignitetu njegove ministarske pozicije. K tome, ako je građanin nepristojan, tome je malo lijeka, ali ministar takav jednostavno ne smije biti. Francišković je isprovocirao Ostojića do krajnjih granica svojim snom u kojemu Ostojić svoj život završava javnim vješanjem! Shvativši da je inkriminacija po pitanju "prijetnje" iznimno klimava, napose zbog konteksta koji je bio više šaljiv i satiričan, nego li

prijeteći, ministar šalje policajce u pretres Franciškovićeve stana. Tamo nalaze dvije puške, 80 metaka, bombe, protupješačke mine, upaljače... Tu situacija postaje puno ozbiljnija za Franciškovića.

Sada se postavlja samo jedno pitanje: Da li je primitivno i uzajamno poticano prepucavanje na internetu dovoljna operativna indikacija za ustavom zabranjenu povredu doma? Mogu li ovako nezakonito pribavljeni dokazi biti valjani na sudu? Zašto ministar poseže za toljagom kad ga netko omalovaži u jednom manje-više privatnom prostoru? Pri čemu on sugovornike omalovažava još i više. Zašto privatizira i zlorabi resurse koji su mu povjereni? Zbog svih ovih i brojnih sličnih pitanja službe su shvatile da će teško ušutkati Maraka Franciškovića i da bi na sudu mogli ispasti smiješni. Zato su izabrali drugi, perfidniji put.

U idućem broju: JE LI MARKO FRANCIŠKOVIĆ LUD?